

"Monk 3"

Monk wilde het graag allemaal zo goed mogelijk doen. Het was een belangrijke kans voor hem om als mens terug te komen en dan nog wel als monnik.

Hij probeerde dan ook zoveel mogelijk over het kloosterleven te weten te komen. Daarbij moest hij wel uitkijken voor Judas, de kloosterkater, die aangesteld was om het klooster muizen- en rattenvrij te houden. Om zijn dieet wat variatie te geven voelde hij zich niet te goed om af en toe een sappige kruisspin te verorberen en hoewel Monk besepte dat dit gebeuren hem eerder tot zijn bestemming zou brengen, leek het hem toch niet prettig om door een kater fijngekauwd te worden.

Maar er moest dus wel eens wat rondgetrokken worden. Zo had hij wel eens een cel van een monnik bekeken. Voor hem een reusachtige ruimte, maar zo'n mens paste er maar net in. Hij hoopte dat hij geen dikke monnik zou worden, dan moest trouwens zijn pij nòg groter worden.

Hij bedacht dat hij maar eens een vliegje zou moeten laten gaan. Het leven van een aanstaande monnik viel beslist niet mee als je een kruisspin was.

Monk in het nauw

Monk zuchtte. Hij wilde zich goed voorbereiden, maar daarbij kon hij niet op zijn veilige stek blijven. Hij moest zich oriënteren op het leven in het klooster en dat speelde zich nu eenmaal niet af in een afgelegen nis. Het grootste gevaar dat hem bedreigde was Judas, de kater die het klooster ratten- en muizenvrij moest houden. Hij nam zijn taak echter ruimer en ontdeed het klooster tevens van spinnen. Monk wist vrijwel zeker, dat dit niet tot zijn taak behoorde.

Maar Monk vertrouwde Judas niet. Er was iets bedrieglijks aan dat beest.

Iedereen wist toch dat spinnen nuttige dieren waren die huis en beemd vrij van schadelijke insecten hielden. Hij had wel eens opgevangen dat mensen bang voor spinnen waren omdat ze er zo eng uitzagen. Nou, dat wilde Monk dan wel eens zien. Hij had een spiegelscherf gevonden en, je kon nooit weten of die mensen gelijk hadden, hij naderde de spiegel met zijn ogen dicht. Hij had zichzelf nooit gezien, ja het kruis op zijn rug zat in zijn geheugen gegrift, een ingebouwde veiligheid om zijn soortgenoten te herkennen, maar voor de rest had hij geen idee, wie weet hoe eng hij eruit zag. Voorzichtig gluurde hij naar de spiegelscherf...tjonge...dàt was me een griezel...enorm groot, twee driehoeken bovenop, een gapende muil vol spitse tanden, waarnaast sprieten opzij staken en dan kwam er nog een reusachtig lijf achteraan. Wacht eens even...dat was Judas. Hijzelf was dat kleine dingetje op de voorgrond. In gevaarlijke omstandigheden nam Monk altijd zijn toevlucht tot een heel dreigende uitdrukking, maar de volgende reactie had hij nooit verwacht. Judas schaterde het uit. Hij rolde over de grond van het lachen. Dat gaf Monk even tijd om in een klein spleetje te verdwijnen. Eruit kon niet meer. Nu zat hij vast, Judas op wacht en zijn pij onbereikbaar. Wat een toestand!

© september 2012, Alida, BasicPublishing.nl